

Protagonistes de la innovació educativa. Maite Andreu. Jesuïtes Bellvitge - Centre d'Estudis Joan XXIII

El meu projecte vital és un projecte lligat a la professió. La meva vocació i la meva vida estan lligades a la vocació educativa que visc en aquest moment. Està totalment integrat.

L'escola, en aquest moment, és la meva vida. Aquí he descobert allò que realment em fa feliç. La vida no tindria sentit si no tingués aquesta vocació en el món de l'educació.

Els alumnes, actualment, tenen un món fora del centre que és molt diferent del que tenen a dins. Què suposa això? Que, sovint, els alumnes acaben desconnectant i avorrint-se a les aules. I un alumne que desconnecta és un alumne que no aprèn.

Per tant, davant d'aquesta realitat, que no hem vist només nosaltres, sinó que ja és palpable, decidim posar-nos en marxa i dir "Què hem de fer?".

La idea d'acompanyar els alumnes no és una novetat. Detectàvem sempre una cosa que passa també a molts altres centres: hi ha un elevat índex d'abandonament escolar durant el primer any de formació professional.

Els alumnes que arriben a cicles formatius, a formació professional, vénen amb una autoestima molt baixa i, si no estan acompanyats, al cap de tres, quatre o cinc mesos abandonen el curs. Davant d'aquesta situació, vam plantejar que la clau estava en què els alumnes des del primer moment tinguessin un acompanyament tutorial més enllà del que tocaria per normativa.

Si en els primers mesos l'alumne se sent acompanyat, se l'ajuda a trobar la motivació, l'autoestima li augmenta amb bons resultats, descobreix que aquell és el seu àmbit, que allà hi està bé i veu més clar el seu futur professional i això el retroalimenta i el motiva.

El canvi que estem proposant, evidentment, no pot començar de forma sistemàtica en tots els centres i en tots els cursos. Nosaltres l'hem proposat fer a través d'unes experiències pilot.

Hem començat per l'etapa dels més petits, els de P3. Hem passat de tenir dues aules de 25 alumnes, a tenir-ne una de gran amb 50 nens de 3 anys. Totes les hores hi ha dues mestres i, en alguns moments, n'hi ha tres. L'aula és diferent

també. Ja no hi ha taules de treball ni cada nen és al seu espai, sinó que hi ha més espais oberts, molt material per experimentar i, al costat de l'aula, hi ha un espai molt gran, que potser és la diferència: un espai amb una àgora, on els nens poden seure, treballar junts, poden fer l'inici del dia. És una aula on l'aprenentatge és més fàcil.

Fem primer un repàs d'aquests temes?

Evidentment, en el procés de canvi hi ha obstacles, perquè el que estem fent no és fàcil. Estem canviant les quatre rodes del cotxe amb el cotxe en marxa. Estem capgirant el sistema, però el sistema no para.

D'entrada, els canvis profunds costen d'assimilar. Per tant, en l'àmbit del professorat, cal treballar-ho. S'ha d'ajudar i acompanyar els professors a qui els costa més.

Hi ha persones que de seguida se sumen al canvi i ho veuen fàcil i en canvi hi ha altres professors n'estan menys convençuts. S'ha d'anar veient que les coses poden ser millors d'una altra manera, veient experiències que s'estan duent a terme, però també donant-los maneres perquè ells vegin que es pot fer i que és important fer aquest canvi.

Quan el director entra a l'aula no ho fa per fiscalitzar al professor, sinó que la seva mirada està posada en el que fa l'alumne, acompanyar el professor, donar-li un *feedback* positiu, saber què passa dins, saber com treballen els alumnes. El que pretén és donar el model de com hauria de ser sempre.

La direcció del centre i el fet de portar endavant aquest projecte de canvi és un projecte compartit amb tot l'equip directiu. Ells hi estan implicats com jo i convençuts del canvi. De fet, hem construït junts aquest relat que l'educació està en un moment que necessita canvi.

En el fons, els educadors creiem en el canvi, però a vegades hem de vèncer certes barreres d'inseguretats.

- *Això és millor que repassar com ho fèiem abans? - Sí! - Per què és millor? - Perquè és més divertit. - Doncs podríeu suggerir als altres professors que també ho fessin, no? Ho podríeu suggerir a Mates, a Ciències...*

Jo crec que el canvi és extremadament il·lusionant. Ens ha tornat a la nostra vocació. Per què? Perquè et fa replantejar la manera d'ensenyar.